

ENTREVISTA IMPOSSIBLE

FUM, FUM I REALITAT

El Caganer, triomfa a Madrid

Encara que humil, sóc un dels símbols més representatius de la humanitat. Jo, m'hi cago. En tot, en el món, en la humanitat sencera, en mi mateix. Per això tinc tantes cares diverses, perquè tots són com jo. Simples caganers.

A Madrid aquest any arrasen els caganers que representen a l'Ayuso, a Messi, a

Trump. És igual la imatge. Importa el fet. En temps de Nadal, d'amor, llumetes i regals inútils, per una vegada podem dir, sense escàndol, que tots som igual, un cagarro.

He de reconèixer però que em sento més còmoda representant a uns personatges que a d'altres. És més, jo diria que els mateixos que ens donen cara i color modulen les figures amb mans diferents segons els protagonistes a qui donen forma. L'artista, encara que sigui un petit artesà, veu i viu la seva obra més enllà del que nosaltres percebem. Per això l'Ayuso fa cara de cagar tramussos, i el Trump munició mentre en Rajoy fa caquetes toves, el Messi ous de xocolata, els nens llet i els banquers líquid pudent. A cadascú la seva caca.

El que no voldria, després de l'èxit

madrileny, és que alguns volguessin convertir-me en símbol català. Com he dit abans, em cago en tot i no seria apropiat embolicar-me en una estelada reivindicativa del catalanisme. Com a bon català sóc fill de mestissatge, barreja d'aquí, de Portugal, de França i ves a saber d'on més. Sóc apàtrida i mentre no es demostrï el contrari, en aquest món tothom caga. Llàstima que uns ho facin sobre els altres, però a mi no em trobareu alleugerint el ventre des de dalt d'una tàpia empastifant als altres. Jo a ras de terra, adobant-la.

GARSA PROSTÀTICA

NO ÉS AIXÒ COMPANYS

Augment de les pensions

Quan es parla de la distància entre poder i realitat podríem estar fent referència a això: L'IPC puja, però les pensions també. Tots contents. Doncs no. Malgrat que aquesta vegada sembla que les pensions pujaran fins a un 8'5 més que en l'exercici anterior, malgrat que la notícia sembla bona i que el govern intenta mantenir el poder adquisitiu de la població més desvalguda, no estem tots contents. Perquè nosaltres parlem d'una altra cosa, d'una altra realitat.

L'augment del cost energètic per exemple, s'ha encarat en un any un 459%, o dit d'una manera més clara, de 38 a 205 euros el megawatt hora. Si anem a productes menys sofisticats trobarem com els alls, per exemple, han augmentat un 250%. Quina olor faran ara els geriàtrics si les fulles de les cols o els alls estan pels núvols?

O sigui, que sí, que les pensions augmenten però la vida real del pobre jubilat serà encara més punyetera.

Amb les pensions passa com en els augments salarials.

S'han signat nous convenis però després de l'esforç empresarial resulta que l'Empresa cobra set vegades més que abans d'una crisi que fa cada dia més llargues les cues als menjadors assistencials o que manté a un 12% de treballadors en actiu dins la franja de la pobresa.

Algun secret tenen les matemàtiques i la estadística que ens fan creure que l'encariment de la vida queda compensada per una pensió del 8'5 més elevada.

Els números no quadren. Diguin el que diguin, la inflació real està molt per sobre del pedaç del 8'5% però malgrat tot, aquest augment serà històric i és positiu... i absolutament insuficient. Aquesta és la distància que va del poder a la realitat.

